

DEN SORTE SPIRAL

— SÅ ER det en aftale?
sagde Gitte.

— Ja, sagde jeg. — Genta-
ger efter dig: Vi mødes kl.
19.00 ved Bladets hovedind-
gang. Så går vi ud og spiser
og i biografen bagefter. Har
du som sædvanlig fundet en
eller anden utrolig seriøs
fransk film om kærlighedens
umenneskelige vilkår i det
kapitalistiske samfund, så-
dan at jeg kan begynde at
skrue rykkerne på med det
samme?

— Nej. I aften får du lov
til at bestemme.

— Jeg aner ikke hvad der
går for tiden.

— Det véd jeg godt. Derfor
har jeg også for en sikker-
heds skyld bestemt for dig.
Jeg kender jo din smag.

— Du mener min
mangel på. Men OK, kl.
19.00. Hej så længe, din fu-
rie.

— Hej, din vatpik.
— Jeg skal vise dig ...

Men hun havde allerede
lagt røret på.

JEG SUKKEDE og så på
mit redaktionelle skrive-
bord. Det var tomt, så tomt
som en fuglerede fra sidste
år. For første gang i lang tid
kunne man se hvor mange
cigaretgloeder der i tidens løb
havde sat deres mærker i
bordpladen.

Ikke ét stykke papir. Ikke
én historie, ikke engang et
par nedkradsede notater.
Intet at foretage sig. Og det
var kun lige over middag.
Det ville blive en lang dag.

Jeg ringede ned til Bladets
redaktionsvagt og sagde jeg
gik. Det var en ny mand. Så
ny, at han spurgte hvor jeg
kunne træffes.

Jeg nøjedes med at sige, at
det kunne jeg ikke.

DET DRYPPEDE en smu-
le, men luften var usædvan-
lig frisk på Rådhuspladsen.
Jeg gik op imod Nørre Vold-
gade. Herren måtte vide
hvorfor, men det er nu en-
gang umuligt at gå uden at
gå et sted hen. Større ånder
end jeg vil kunne bekræfte
det.

Jeg så på et par butikker,
men holdt hurtigt op igen.
Der er ingen grund til at sé
på butikker, hvis man ikke
skal købe noget. Og der var
ikke noget jeg skulle købe.
Der har aldrig været noget
som var værd at have som
overhovedet kunne købes.
Det skulle da lige være en
pilsner, når man sådan hav-
de drevet rundt en times tid
uden mål og med.

Jeg fandt én i Teglgårds-
træde. På en gammeldags
småsvinsk københavnsk be-
værtning, sådan én som en
genganger fra 1890erne ville
føle sig fuldkommen hjem-
me i. Tobaksvægge, skod-
gulve, ølsjatsduge.

Jeg satte mig ved et lille
bord, tændte en cigaret og
tænkte på ingenting. Det fik
mig altid til, pr. automatik
eller indkodning, at tænke
på Gitte, og dét kunne der gå
en hel del tid med. En klog
fyr har engang sagt, at det
mærlige ved mirakler er at
de sker, men hvis jeg havde
haft lejlighed til at drofte
sagen med ham ville jeg nok
yderligere have påpeget, at

det er lige så mærkeligt, at
de fleste har så svært ved at
tro på miraklerne, selv når
de sker.

Hvor var jeg dog dyb.
Og hvor var jeg dog alene
om det.

Et selskab sang 'Nu går
våren gennem Nyhavn' med
oprørende ligegyldighed
over for såvel kalenderens
som klimaets åbenlyse de-
menti.

VED NABOBORDET talte
to mænd sammen — den ene
stiltfærdigt, den anden høj-
lydt. Den stiltfærdige var
klar og sober. Den anden var
rødsprængt indtil det blålige
i ansigtet, og hans tunge slog
ind imellem klik, som når en
båndoptager svigter og
båndet skrider. En skon-
hedsekspert ville nok have
anbefalet ham en barbering
— i hvert fald til at begynde
med.

— Jeg tager sgu derud!
sagde den fulde med efter-

tryk, og hvis ikke det var for
det overdøvede syngende
selskab ville han have ind-
viet hele værtshuset i sine
planer. — Det er nok nu!
— Tag det roligt, Chris,
sagde den anden. — Hun
kommer tilbage igen. Selv-
følgelig gør hun det. De
kommer altid tilbage igen.
— Jeg véd det ikke er din
skyld, Willy. Du er god nok.
Men jeg vil ikke have det!
sagde Chris.

— Nej, det er ikke sjovt,
svarede venen sørgmodigt.
— Men det nytter ikke no-
get at hidse sig op. Tag en

drink til og slap af.

Hvis jeg var ham — en af
de mange muligheder, tilvæ-
relsen har nægtet mig —
ville jeg have nøjedes med
halvdelen af rådet. Det var
uægtelig en god idé, at
Chris skulle slappe lidt af.
Det var derimod ikke nogen
genial inspiration, at Chris
skulle tage én drink til.

For Chris var 'en drink'
øjensynlig en guldøl og en
dobbeltsnaps, og efter at
han havde kontrolleret kvæ-
liteten af varerne var hans
stemme endnu mere skri-
dende. — Det har stået på i

flere måneder, sagde han. —
Og hun siger, hun vil gå.
— Hvis hun vil dét kan du
jo ikke gøre noget, svarede
Willy så roligt og fornuftigt
som forklarede han et barn,
hvorfor man ikke må gå over
for rødt. — Hun er jo vok-
sen.

— Hun er en forbandet
ludder! brølede Chris og
knaldede ølflasken i bordet.
Begge dele holdt.

— Nå, hvad så? Så vær
glad for, du er sluppet af
med hende!

Det var, hvad jeg personlig
ville kalde en sund, nøgtern

betragtning. Men Chris var
ikke i humør til dén slags.
— Jeg vil ikke have det!
gentog han. Som et barn,
igen, der ville bestemme
over hele verden og ikke tål-
te modsigelse.

— Du kan ikke gøre noget,
sagde venen overtalende.
Han så på sit ur og skubbede
stolen lidt tilbage.

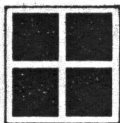
— Så dét kan jeg ikke?
Kan jeg ikke? Du kan tro jeg
kan. Og jeg gør det!
Den anden rejste sig.
— Jeg gør det, Willy, sag-
de Chris endnu en gang. —
Det er nok! Jeg har den med.
Og han klappede sig på
jakkelommen.

Han så rasende ud, lat-
ter lig i sin rødsprængthed.
Men der var ikke noget at le
ad. Og raseriet så ud til at
gøre ham næsten ædru.

— Tag det roligt, Chris,
sagde Willy dæmpet. — Du
er ikke den første.

Så gik han.
Chris rejste sig halvt op et

øjeblik, satte sig ned igen, skulede og tømte sit snapseglas. Så vendte han sig mod mig.

— Véd du hvor Skydebanegade ligger, kammerat? — Gå ned ad Istegade, svarede jeg. — Den går lige mellem Dannebrogsgade og Eskildsgade.

— Tak, kammerat, sagde han. Han tømte sin øl og kom på benene, stadig klappende sig på lommen. Hans gang på vejen ud var langt sikrere end jeg havde ventet.

FØRSTE — og til dato sidste og eneste — gang jeg så den kvinde, stod hun nøjagtigt midtvejs mellem ligene af to mænd. Hun lignede en romersk gladiator med foden skodesløst anbragt på et par nedlagte løver.

Ikke fordi jeg ellers er prikken, men måske var det dét der gav mig en svagt utryk fornemmelse over for hende.

Hun var meget høj, en smule kantet — som var der ikke langt ind til benene — men på sin egen måde usædvanlig smuk. Hun var rødhåret. Hun havde grøn-brune øjne, og hun havde en grøn dragt på. Hun udstrålede på én gang is-kulde og et vildt temperament. Men hun stod der bare fuldstændig rolig, som om det efterhånden var blevet *lidt* trivielt at befinde

sig i den slags situationer. Foran hende stod Ehlers, og bag ham stod jeg.

MEN JEG må hellere begynde fra begyndelsen. Da jeg gik ud fra værtshuset i Teglgårdstræde og var færdig med at undre mig over de sælsomme menneskeliggende væsener denne by befolktes og befærdtes af, kom jeg til at tænke over Chris' hyppige klappen sig på lommen.

Well, folk har ofte sagt mere end de mente, specielt når de var stegte. Og der var ingen der sagde, det var et skydevåben han havde i lommen — det kunne f.eks. have været et checkhæfte, et endnu farligere våben.

Men alligevel... Og på den anden side... Efter at have overvejet frem og tilbage på vejen igennem byen tog jeg en rask beslutning og ringede til Ehlers.

Ehlers var ikke på sin plads, fortalte en venlig mand mig. Den venlige mand var endda så elskværdig, at han fortalte mig hvor Ehlers var. Han var ude at spå på et mord — i Skydebanegade.

Jeg takkede og bukkede så godt jeg kunne i telefonboxen. Jeg sprang ind i en taxi, kørte ud til Skydebanegade, gik ned ad gaden til jeg så politibilen, stegtede ind i

En kriminalnovelle af Dan Turèll

Hovedpersonen i novellen er den samme journalist, som spiller hovedpersonen i den nye danske film, 'Mord i mørket', der har premiere den 19. september

opgangen den stod ved — og så en åben dør på anden sal.

DØREN førte, som dørene så ofte gør, ind til en stue. Og i den stue — der ellers så absolut var både nydelig og velholdt — lå de to døde mænd, og så stod kvinden og politiinspektør Ehlers over for hinanden.

Den ene af de døde mænd var Chris. Jeg skulle ikke have vist ham vej.

Den anden kendte jeg ikke. Der er så meget man går glip af her i livet.

Men han var, hvis sandheden skal siges, noget mere præsentabel end Chris, selv som han lå dér. Han lignede en ældre udgave af Willy fra værtshuset. Han var velklædt og vasket, og selv hans sår i brystet så mere tiltalende ud end Chris' midt i maven. Han svinede ikke nær så meget.

— De må hellere følge med, sagde Ehlers til kvinden.

Hun nikkede uden at sige et ord, tog en taske og gik hen mod entrédøren.

Først nu så Ehlers mig. — Kom ned om en times tid, sagde han. Studs, som han af og til kunne være, når han kun havde én ting i hovedet og ikke plads til flere.

Jeg nikkede bare. Tredive sekunder efter, da jeg gik ned ad Skydebanegade, var jeg ved at tro dén scene i lejligheden var noget jeg havde drømt. Sådan noget *sker* ikke.

Ikke medmindre det altså gør det.

Ligesom med miraklerne.

— **JEG SÅ** den ene af dem tidligere i eftermiddags, forklarede jeg Ehlers. — På et

værtshus inde i byen. Han så ud som om han kunne finde på lidt af hvert. Derfor prøvede jeg at finde dig.

— Og jeg havde fundet ham.

— Ja.

— Hvad skete der? — Det var Den Sorte Spiral — som jeg plejer at kalde det. Chris Hammer ville ikke slippe Alice — det hedder pigen. Alice ville gerne slippe fra Chris. Og så *havde* det nok været hendes plan for en tid at flytte sammen med eller gifte sig med den anden — Henrik Busch, som hun havde kendt i et par måneder.

— Så mistede hun både mand og elsker?

— Ifølge hendes egen forklaring, ja. Det var hende der ringede efter politiet — bagefter.

— Hun er ret koldblodig, ikke?

— I hvert fald når hun vil. Dét vil hun nu.

— Ingen gråd?

— 'Sket er sket', sagde hun.

— Er du sikker på, hun ikke...

— Overhovedet ikke. Jeg er ikke sikker på noget som helst. Jeg kan heller ikke bevise noget som helst. Hun siger, hun skulle møde Busch — det var *hans* lejlighed — og så kom Chris styrtende med fingeren på aftrækkeren. Hun vidste ikke engang han kendte adres-

sen. Da Busch så skyderen flæde han også én frem — i selvforsvar — og så gemte hun sig på badeværelset, siger hun stadig, mens de skød hinanden. Hun kom først frem, da der var helt stille.

— Jeg ville sige 'Stakkels pige!', hvis ikkedet var fordi det er forbandet svært at sige det netop om hende.

— Ah, der er ikke noget stakkels dér. Hun arver Chris Hammer. Og selv om han ikke så ud til det, så havde han penge. En stor sæk. Hun er af med ham og sidder godt i det. Hun har masser af muligheder.

— Men ikke sin Henrik.

— Det gør ikke så meget — forstod jeg på hende. Hun antydede under fire øjne, at hun alligevel *havde* besluttet sig til at slå op med ham — også ham. Hun havde fundet en anden — tredje — mand, sagde hun — og *ham* ville hun gifte sig med.

— Hvem er så den lykkelige?

— Ham der arver Henrik Busch — hans lillebror. Han hedder Willy.

DÉN FILM Gitte havde valgt for mig var et 'psykologisk' jalousi-drama mellem tre personer, der *talte* meget og ind imellem ellers gav hinanden en lussing eller smadrede en potteplante. Den forekom mig temmelig tam.